

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce a): **P. B.**

a

žalobkyně b): **M. B.**

oba zastoupeni advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou
sídlem Teplého 2786, Pardubice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

za účasti:

- 1. obec Kacanovy**
sídlem Kacanovy 51
- 2. Ing. arch. Z. H.**
- 3. MUDr. V. H.**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2025, č. j. KULK 50446/2025/280.9/Bu,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2025, č. j. KULK 50446/2025/280.9/Bu, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku ve výši 18 269,40 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobců.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Turnov, jakožto silniční správní úřad, rozhodnutím ze dne 8. 8. 2023 deklaroval, že na části pozemku ve vlastnictví žalobců, parc. č. X v katastrálním území X (dále jen „Předmětný pozemek“), existuje veřejně přístupná účelová komunikace. Odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 10. 2023 zamítl. Správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že jsou naplněny všechny čtyři znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Mimo jiné shledaly, že existuje nutná komunikační potřeba, neboť alternativní cesta je neúměrně (2,5krát) delší, než je posuzovaná cesta, a jejím přerušením by na obou jejích koncích zůstaly dvě slepé úzké komunikace, na nichž by mohly vznikat nebezpečné situace při otáčení vozidel. Značně by byla omezena také akceschopnost složek integrovaného záchranného systému. Souhlas s obecným užíváním pak dovodily ze skutečnosti, že dle svědeckých výpovědí byla cesta užívána od nepaměti, proti užívání veřejností přitom nevyjadřovali nesouhlas ani předchozí majitelé pozemku, cca do roku 2010 ani žalobci, a veřejně přístupná účelová komunikace ani v tomto období nezanikla.
2. Žalobci se proto obrátili na Krajský soud v Hradci Králové, ten však jejich žalobu rozsudkem ze dne 29. 2. 2024, č. j. 30 A 87/2023-55, zamítl. Posledně uvedený rozsudek krajského soudu, stejně jako rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2023 Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobců svým rozsudkem ze dne 24. 10. 2024, č. j. 1 As 58/2024-47, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; shledal totiž nepřezkoumatelným rozhodnutí žalovaného. Žalovaný následně zrušil rozhodnutí Městského úřadu Turnov a ten tak ve věci rozhodoval znovu, konkrétně rozhodnutím ze dne 30. 4. 2025, kdy opětovně deklaroval existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného je společně s rozhodnutím Městského úřadu Turnov opětovně napadeno správní žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

3. Žalobci uvedli, že žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, považují za nepřezkoumatelná a nezákonná.
4. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného (a ze stejných důvodů i rozhodnutí správního orgánu I. stupně) žalobci spatřují v několika dílčích důvodech. V prvním případě žalobci namítali, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, z kolika svědeckých výpovědí dospěl ke svému závěru o skutkovém stavu věci. Správní orgán I. stupně totiž zcela nepřipustně přihlédl jako ke svědeckým výpovědím i k vyjádřením účastníků (některé osoby se totiž staly účastníky správního řízení až po kasačním rozsudku Nejvyššího správního soudu). Žalovaný se pokusil tuto námitku žalobců vypořádat na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí, avšak i on nesprávně konstatoval, že vycházel z výpovědi 11 svědků, ale měl vycházet toliko z 9 svědeckých výpovědí. S některými účastníky správního řízení tak bylo chybně jednáno jako se svědky, respektive jejich vyjádření sloužila jako svědecké výpovědi a správní orgány z nich dovozovaly závěr o

skutkovém stavu věci. Závěry správních orgánů jsou tak postaveny na výpovědích „většiny svědků“, není přitom ale zřejmé, jaké svědky správní orgány konkrétně myslí.

5. Žalobci považují žalobou napadené rozhodnutí i za nesrozumitelné, neboť se v něm uvádí, že neexistuje komunikační alternativa, avšak v dalším textu je tento závěr popřen s tím, že se zde komunikační alternativa nachází, jen není dostačující.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné i pro nedostatek důvodů. Není zřejmé, proč správní orgány dospěly k přesvědčení, že z fotografií předložených žalobci není zánik veřejně přístupné účelové komunikace průkazný. Jestliže měly správní orgány za to, že fotografie nejsou průkazné, měly rozvést, proč daly přednost svědeckým výpovědím před fotografickou dokumentací. Stejně tak není zřejmé, proč správní orgány považují alternativní trasu za nevhodnou pro její nepoměrně větší délku oproti veřejně přístupné účelové komunikaci. Rozdíl ve vzdálenosti lze v motorovém vozidle překonat v době 2 minut. V rozhodnutí správních orgánů abscentuje i úvaha o proporcionalitě zásahu do práv žalobců. Zásah do práv žalobců se děje pouze z toho důvodu, aby vlastníci okolních pozemků měli k nim pohodlnější příjezd.
7. Argumentace potřebnosti veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku neobstojí ani stran potřeb integrovaného záchranného systému. Žalobci ve správním řízení dokládali koordinované závazné stanovisko ze dne 17. 4. 2023, v němž dotčený orgán na úseku zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému, jasně deklaroval, že nemá žádných námitek proti neprůjezdnosti veřejně přístupné účelové komunikace, respektive, že tuto pozemní komunikaci nepovažuje za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Správní orgány tyto závěry bagatelizovaly, respektive dospěly k závěrům opačným, čímž překročily své kompetence na daném úseku veřejné správy.
8. Žalobci také namítali, že jim nebyla poskytnuta skutečná možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. Žalobci byli zkráceni na svých právech tím, že se nemohli efektivně vyjádřit k vyjádření ostatních (nových) účastníků správního řízení po kasačním rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť k tomu dostali nepřiměřeně krátkou lhůtu. Argumentace žalovaného, že se žalobci měli odvolat do usnesení, kterým jim byla lhůta stanovena, na zkrácení jejich práv nic nemění. Správní orgán I. stupně stanovil lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí v délce jediného dne, který nadto připadl na pátek.
9. V rámci druhého okruhu žalobních námitek žalobci namítali nezákonnost rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobci uvedli, že se opět neztotožňují se závěrem obsaženým v napadeném rozhodnutí, neboť v daném případě nebylo prokázáno naplnění všech obligatorních znaků existence účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „ZOPK“). Žalobci tak opakovaně zpochybňují hodnocení správních orgánů stran naplnění znaků nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby v případě Předmětného pozemku a mají za to, že správní orgány nerespektovaly závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (požadavek dostatečného vypořádání se se znakem nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby). Správní orgány se zabývaly alternativním přístupem k Předmětnému pozemku, tento ale shledaly jako nevyhovující zejména pro větší vzdálenost, než jaká je dána prostřednictvím Předmětného pozemku. Subjekty, které využívají Předmětný pozemek, uvedly, že po něm jezdí osobními motorovými vozidly. Proto je argument správních orgánů o nutné komunikační potřebě Předmětného pozemku pro zemědělské stroje nedůvodný a účelový.

10. Žalobci nesouhlasí ani s tím, že by v případě jejich pozemku byl naplněn znak využívání komunikace veřejností. Veřejně přístupná účelová komunikace je využívána pouze vlastníky přilehlých 3 okolních nemovitostí.
11. Obdobně namítali, že není naplněn znak existence souhlasu s obecným užíváním. Žalobci tvrdili, že i pokud byl souhlas v minulosti dán, došlo k jeho odvolání, respektive zanikl stejně jako veřejnost dané komunikace (Předmětného pozemku) kolem roku 2010, kdy z fotografií předložených žalobci jasně vyplynulo, že cesta v terénu zanikala (zarůstala trávou). Pokud komunikace vyjde z užívání, tak, jak se tomu stalo v tomto případě, je poté zapotřebí opět souhlasu vlastníka komunikace s veřejným užíváním.
12. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že obě tato rozhodnutí jsou zákonná a naplnění znaků existence veřejně přístupné účelové komunikace i na Předmětném pozemku bylo správně vyhodnoceno.
13. Osoby zúčastněné na řízení se ve věci nevyjádřily.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Krajský soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
15. Krajský soud nejprve obecně konstatuje, že v nyní projednávané věci jsou přezkoumávána rozhodnutí správních orgánů (obou stupňů), jejichž závěrem bylo deklaratorní určení (řízení ve smyslu § 142 správního řádu) o tom, že na Předmětném pozemku je umístěna veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 ZOPK.
16. Z dikce § 7 odst. 1 ZOPK plyne, že *účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.*
17. Z výše uvedené doslovné citace právní úpravy plynou první dva z celkem čtyř znaků rozhodných (při jejich kumulativním splnění) pro určení existence veřejně přístupné účelové komunikace. Zákon tedy požaduje, že cesta musí být zřetelná, patrná v terénu a zároveň spojuje jednotlivé nemovitosti pro potřeby vlastníků či spojuje jednotlivé nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi či slouží k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků (k tomu srov. Mácha, Aleš, Huneš, Karel. Místní a účelové komunikace. Praha: Leges, 2016, s. 72-83).
18. O splnění obou těchto znaků v nyní projednávaném případě není sporu – sami žalobci ostatně v žalobě uvádějí, že tyto znaky jsou jednoznačně splněny.

19. Mezi další dva znaky patří souhlas vlastníka dotčených pozemků a požadavek nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby (srov. např. rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1As 32/2012 - 42, č. 2826/2013 Sb. NSS, ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 - 14, č. 3371/2016 Sb. NSS, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014 - 85, č. 3571/2017 Sb. NSS, dále srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/10, či ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 3608/10).
20. Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda správní orgány vyhověly požadavkům vysloveným v kasačním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2024, č. j. 1 As 58/2024-47, stran přezkoumatelného odůvodnění naplnění znaku nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Dospěl přitom k závěru, že nikoli.
21. Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Z rozhodnutí správních orgánů není nadto zcela jasné, který konkrétní okruh osob cestu užívá; toto posouzení je přitom nezbytné, neboť nutná komunikační potřeba musí být posuzována z pohledu těch, kteří cestu skutečně využívají (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 213/2015 - 14, bod 9). Alternativní přístupová cesta musí být totiž schopná sloužit stejnému účelu jako sporná cesta (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 68/2014 - 87). Z rozhodnutí správních orgánů však jednoznačně neplyne, jakým způsobem potřebují vlastníci sousedních pozemků cestu užívat (zda se nutná komunikační potřeba vztahuje k pěším, motorovým vozidlům, či také – anebo naopak výlučně – k přístupu větší zemědělskou technikou). Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvádí, že všechny sousední pozemky (kromě jednoho, který má zajištěn přístup také jiným způsobem) mají zemědělské využití (str. 7 napadeného rozhodnutí). Bez určení tohoto okruhu osob a účelu využití přitom nelze zkoumat přiměřenost délky alternativní cesty (prodloužení trasy o 1,2 km může být zanedbatelné pro motorová vozidla, nikoli však pro pěši), ani porovnávat její kvalitu a bezpečnost (pro pěši může být přístup po frekventované asfaltové komunikaci nebezpečný, pro motorová vozidla je její použití naopak pohodlnější).“
22. Správní orgány si sice vyjasnily, kdo jsou okolní subjekty používající Předmětný pozemek jako přístup ke svým pozemkům – celkem jde o tři pozemky, avšak v dalším již požadavky Nejvyššího správního soudu nesplnily. Správní orgány se primárně zabývaly rozdílností ve vzdálenosti při používání veřejně přístupné účelové komunikace a alternativní cesty (k tomu srov. str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí). Stejně tak správní orgány vyjasnily, kudy konkrétně tato alternativní cesta vede. Jako nosný důvod pro závěr o tom, že Předmětný pozemek je vhodnější než alternativní cesta, však správní orgány (opakovaně) uvedly, že tento spatřují v nutnosti obhospodařovat dotčené (3) sousední pozemky zemědělskou technikou s tím, že tato technika se na alternativní přístupové cestě nemůže bezpečně otáčet, což vyvolá nebezpečné situace (str. 11 odst. 1 žalobou napadeného rozhodnutí a str. 12 odst. 2 žalobou napadeného rozhodnutí). Krajskému soudu však není zřejmé, proč je jako nosný argument uvedena potřeba využívat v souvislosti s obhospodařováním 3 sousedních nemovitostí zemědělskou techniku – právě s nutností jejího použití v daném místě je vylučována alternativní přístupová komunikace.
23. Jako argument pro splnění znaku nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby nemůže obstát ani potřeba vjezdu vozidel integrovaného záchranného systému přes veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Pro vjezd vozidel integrovaného záchranného systému není potřeba deklarace veřejně přístupné účelové komunikace, neboť ta mají v nezbytných případech na cizí pozemky přístup z jiného zákonného titulu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 213/2017-38, bod 32). Pro posouzení existence nutné komunikační potřeby také není podstatné, že cesta existuje již několik staletí (to má význam pro určení, zda byl dán souhlas s obecným užíváním).
24. Správní orgány v souladu s výše citovanými požadavky Nejvyššího správní soudu neodpověděly na otázku, zda je v daném místě (a z pohledu vlastníků dotčených

nemovitostí) potřeba používání zemědělské techniky a o jakou zemědělskou techniku se konkrétně jedná? Je tedy skutečně reálně vyloučena možnost přístupu po alternativní komunikaci? Argument její větší vzdáleností není v dané věci dle názoru krajského soudu rozhodující, neboť jde o vzdálenost 800 m (veřejně přístupná účelová komunikace x 2,5 km (alternativní komunikace), což je v případě obsluhy motorovými vozidly zcela zanedbatelná vzdálenost.

25. O potřebě obslužnosti dotčených pozemků těžkou zemědělskou techniku nehovoří ani vlastníci dotčených pozemků. Ze strany 4-5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že H. (osoby zúčastněné na řízení) musí bez veřejně přístupné účelové komunikace ze svého pozemku couvat osobním motorovým vozidlem s přívěsným vozíkem, Ing. M. hovoří rovněž o vlastnoruční údržbě svého pozemku (tedy osobním motorovým vozidlem) a Mgr. K. požaduje průjezdnost z obou stran (tedy přes veřejně přístupnou účelovou komunikaci), neboť v opačném případě by se mu snížila hodnota pozemku. V žádném z těchto případů nezaznává argumentace potřebou užití těžké zemědělské techniky – se kterou pracují správní orgány obou stupňů a argumenty dotčených vlastníků okolních nemovitostí směřují spíše do ekonomické výhodnosti nebo pohodlnější dostupnosti jejich nemovitostí.
26. Správní orgány připouštějí, že se v místě nachází alternativní komunikace, vylučují ji však s ohledem na vzdálenost a nebezpečí jízdy zemědělskou technikou po této alternativní komunikaci. Dle názoru krajského soudu však problematika vzdálenosti není v dané věci určující, neboť tato není pro jízdu motorovými vozidly rozhodná. Argumentace potřeby jízdy zemědělskou technikou po veřejně přístupné účelové komunikaci pak není v dané věci nikterak podložena.
27. Žalovaný tak opětovně zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pokud jde o vypořádání se se znakem veřejně přístupné účelové komunikace v podobě nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Nezbyvá než opětovně odkázat na výše citované požadavky Nejvyššího správního soudu, kterým musí žalovaný v dalším řízení vyhovět. Krajský soud nedospěl k závěru, že by bylo zapotřebí rušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť nedostatky jemu vytýkané mohou být zhojeny žalovaným.
28. I přesto, že krajský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a rozhodl o jeho zrušení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, považuje za vhodné s ohledem na zásadu procesní ekonomie vypořádat se i se zbylými žalobními námitkami žalobců.
29. Ke skutečnosti, že veřejně přístupná účelová komunikace slouží pouze omezenému počtu osob (není tedy veřejná) se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval, když v bodě 22 rozsudku č. j. 1 As 58/2024-47 uvedl, že pro naplnění znaku nutné komunikační potřeby postačí naplnění pouze ve vztahu k jedné osobě, resp. jednomu pozemku (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, bod 11). Ve stejném bodě svého rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgány nemusely ani zkoumat proporcionalitu zásahu do práv žalobců. Ti totiž ve své argumentaci desinterpretují nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06, který o „proporcionalitě“ hovoří v kontextu naplnění čtyř definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Samo naplnění všech čtyř znaků znamená, že je omezení vlastnictví veřejně přístupnou účelovou komunikací „proporcionální“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 99/2022-56, body 22 a 23).

30. Nedůvodnou je i námitka ohledně neudělení souhlasu žalobci, respektive jeho „zániku“. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že souhlas vlastníka s obecným užíváním může být výslovný i konkludentní. Také komunikace, u níž sice již nelze souhlas předchozích vlastníků zjistit, avšak byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66). Jednou udělený souhlas zavazuje také budoucí vlastníky pozemku, na kterém se nachází účelová komunikace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-65, body 29 a 30). Veřejně přístupná účelová komunikace může také zaniknout, a to odpadnutím některých z jejích definičních znaků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 8 As 254/2018-59, bod 24, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 89).
31. Správní orgány dovodily, že souhlas s obecným užíváním byl dán již před nabytím pozemku stěžovateli, tedy od nepaměti, a pokračoval bezmála 20 let, než se žalobci začali tomuto užívání bránit. Žalobci v řízení zpochybňují samotnou existenci veřejně přístupné účelové komunikace po dobu těchto 20 let a tvrdí, že zanikla, a proto nyní chybí jejich souhlas pro její opětovný vznik. Na tuto argumentaci ovšem již reagovaly správní orgány obou stupňů. Závěr o nepřetržité existenci cesty postavily na svědeckých výpovědích a předložených fotografiích z roku 2011, ze kterých vyplynulo, že šíře cesty se v průběhu let neměnila. Se závěrem o naplnění podmínky existujícího souhlasu s obecným užíváním se ztotožnil i Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku č. j. 1 As 58/2024-47.
32. Pro účely dalšího řízení bude rovněž zapotřebí, aby si žalovaný ujasnil, které osoby byly vyslechnuty v postavení svědků a které osoby jsou účastníky řízení – jejich vyjádření totiž nemohou sloužit jako svědecké výpovědi ve smyslu § 55 správního řádu. Osoba v postavení svědka je povinna vypovídat pravdu a nic nezamlčet, v opačném případě se vystavuje nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivé výpovědi ve smyslu § 346 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Tomu odpovídá i její poučení. Účastník řízení v takovém postavení není a jeho výslech je případně jen podpůrným důkazním prostředkem, zejména v situacích, kdy nelze určité skutkové okolnosti prokázat jinak. Musí však být v rámci hodnocení jeho výslechu přihlíženo k tomu, že má k věci určitý vztah a zájem na ní.
33. Pokud jde o lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, považuje krajský soud za vhodné zdůraznit, že smyslem tohoto postupu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36). Délka lhůty má přitom odpovídat složitosti předmětu řízení (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2013, č. j. 8 A 135/2013-38). Těmto požadavkům bude stěžít odpovídat lhůta v délce 1 dne. Dá se tedy konstatovat, že došlo ke zkrácení procesních práv žalobců, avšak krajský soud v tuto chvíli nečiní závěr o tom, zda takové zkrácení mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je totiž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak je již uvedeno výše.

IV. Závěr a náklady řízení

34. Soud tak shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Žalovaný bude v dalším řízení vázán výše vyslovenými závěry krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, mají úspěšní žalobci právo na náhradu nákladů řízení po neúspěšném žalovaném dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud nejprve uvádí, že neshledal důvod pro aplikaci § 12 odst. 4 advokátního tarifu – tedy výpočet odměny se zohledněním společného zastupování více osob. Jak plyne z usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 2. 2016, č. j. 26 Cdo 3964/2015, při společném zastupování jedním advokátem, jehož úkony se týkají všech jím zastupovaných osob stejně, by bylo nekorektní, aby výše odměny byla advokátovi mechanicky přiznána podle § 11 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu a závisela tak na množství spoluvlastníků, aniž by jejich pluralita ovlivnila obtížnost či pracnost jejich právního zastoupení. Pro takové případy je přiměřenější stanovit společnou odměnu za jeden úkon právní pomoci pro všechny zastoupené (k tomu srovnej i např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. II. ÚS 2337/25). O takovou situaci se jedná i v projednávaném případě. Argumenty žalobců a) a b) obsažené v žalobě byly naprosto shodné, tedy totožné. Na obtížnost či pracnost jejich právního zastoupení tedy ten fakt, že se rozhodli podat návrh oba, ačkoliv tak mohl bez jakýchkoliv právních následků učinit třeba pouze jeden z nich, neměl žádný vliv. Žalobcům tak náleží zaplacený soudní poplatek ve výši **2 x 3 000 Kč**, a dále odměna za zastupování advokátem. Tato odměna představuje 2 úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (převzetí zastoupení a sepsí žaloby) ve výši 4 620 Kč za úkon dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Výše odměny tak celkem činí **9 240 Kč**. Vedle odměny přísluší zástupci též náhrada hotových výdajů v paušální výši 450 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy **900 Kč**. Odměna je zvyšována o 21 % DPH, neboť zástupce žalobců je jejím plátcem, DPH činí **2 129,40 Kč**. Žalovaný tak je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení celkem **18 269,40 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodoval v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. a neshledal u nich naplnění podmínek daného ustanovení pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. ledna 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu